

for at gøre forholdene bedre for børn. Det er det, der er det bærende i reformen, og det skal socialministeren ikke forkludre – derfor betækningsbidraget.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg må sige, at jeg mildest talt er forbavset over at skulle høre, at det skulle være socialministeren, der er med til at forkludre noget som helst i anbringelsesreformen.

Jeg har ført den politiske aftale, som blev indgået før sommerferien, ud i livet på præcis de vilkår, som blev aftalt, og efter præcis alle de tal, som er nøje kendt af alle, der har deltaget i forhandlingerne. Så hvis der er nogen, der har forkludret noget som helst i den her sag, er det de ordførere, der ikke har kunnet huske, hvad de selv har været med til at indgå en politisk aftale om.

Kl. 14.55

Alle de forudsætninger, der er lagt i det her lovforslag, er de forudsætninger, der er velkendte, og som alle ordførere også har på skrift i diverse notater fra de forhandlinger, vi var igennem i løbet af foråret. Derfor må jeg sige, at jeg er meget forbavset over at skulle høre de her meldinger fra SF's ordfører.

Det har på intet tidspunkt været regeringens intention, at det her egentlig skulle medføre besparelser. Regeringens ønske har været at omprioritere og omlægge indsatsen for de vanskeligt stillede børn og unge og sikre, at vi med de nye krav, der nu bliver stillet i anbringelsesreformen, rent faktisk giver de børn og unge, der skal anbringes, nogle bedre tilbud, end de får i dag.

Derfor går vi også meget langt i de detaljerede krav til sagsbehandlingen, men jo også i de nye muligheder, som kræver nye udgifter, nemlig efteruddannelse af sagsbehandlere, udvidede efterværnsmuligheder m.v. Så er der nogle områder, hvor reformen, i det omfang mulighederne bliver taget i brug, også vil kunne føre til lavere udgifter. Samlet set vil der være det samme beløb på området som i dag, men det er rigtigt, at der på nogle områder vil kunne hentes nogle midler. De vil så til gengæld blive brugt på andre områder, som kræver flere udgifter, end der er tale om i dag.

Målet er bedre forhold for de børn og unge, der skal anbringes, og ikke på nogen måde et ønske om at opnå besparelser.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Når der er meget stor brug for agtpågivenhed, er det jo, fordi det er et område, der er i skred.

Vi var meget betænkelige ved i SF – det vil jeg godt sige – at lave denne her reform i en periode, hvor regeringen og Dansk Folkeparti laver aftaler med kommuner og amter, der udpeger lige præcis de mest sårbare børn som de områder, der skal spares på. Vi var bekymrede for at blive taget til indtægt for en udvikling, som vi er imod, og som vi ikke bryder os om, og som efter vores opfattelse svigter nogle af de mest udsatte børn. På trods af det går vi ind og laver en aftale for at prøve at sætte hegnspæle op i forhold til en udvikling, som vi ikke bryder os om.

Derfor fandt vi det nødvendigt efter udmeldingerne om, at det her skulle kunne bruges til at slægtsanbringe en masse børn, hvilket der derefter kunne spares penge på, selvstændigt at fastslå i et betækningsbidrag, at hensigten med det her ikke er at spare penge, men at skabe bedre vilkår for børn.

Vi er stadig væk bekymrede over, om vi har snor nok i det, men hver gang vi møder eksempler på udsatte børn, der bliver svigtet, kan jeg garantere, at vi vil præsentere dem for socialministeren.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det skal hr. Villy Søvnald som sædvanlig være velkommen til, og jeg skal gøre mit yderste for også at besvare enhver henvendelse tilfredsstillende, akkurat ligesom jeg plejer.

Det undrer mig lidt, at hr. Villy Søvnald på den måde snakker udenom, for er det, hr. Villy Søvnald vil ind på, i virkeligheden ikke den politiske diskussion, vi har haft om, hvorvidt en anbringelse i netværksfamilier skal aflønnes eller ej?

Jeg har det klare synspunkt, at jeg ikke ønsker, at familien skal være motiveret af økonomiske grunde til at påtage sig en forpligtelse over for et barn eller et ungt menneske, som har det dårligt. Jeg ønsker, at motivationen i netværket skal være, at man føler et ansvar over for det barn eller den unge, og at man gerne vil gøre en indsats for at hjælpe det barn på vej.

Derfor synes jeg, det er afgørende, at der ikke bliver tale om en egentlig aflønning af en anbringelse i netværket, men at vi dækker alle de udgifter, der måtte være forbundet dermed, bl.a. også giver mulighed for tabt arbejdsfortjeneste.